

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem se sídlem Resselovo nám. 135, Chrudim, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 7. 8. 2007, č. j. 52 Ca 37/2006 - 83,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 8. 2007, č. j. 52 Ca 37/2006 – 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 7. 8. 2007, č. j. 52 Ca 37/2006 - 83, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 21. 4. 2006, č. j. 18335/06/OŽPZ/Ja, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Vysokém Mýtě, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad“) ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3048/2005/2006/OŽP/Sou/206, jímž byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání úředního potvrzení týkající se zápisu Honebního společenstva ve Stradouni, se sídlem ve Vinarech č. 46, do rejstříku honebních společenstev. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že již rozsudkem ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 - 45 zavázal městský úřad k vydání rozhodnutí o žádosti stěžovatele o vydání úředního potvrzení týkající se zápisu Honebního společenstva Stradou do rejstříku honebních společenstev, v němž jako honební starosta vystupoval právě stěžovatel. V tomto rozsudku bylo zdůrazněno, že „z uvedeného ale zároveň nevyplývá, že předmětné honební společenstvo existuje, přičemž tuto skutečnost je povinen správní orgán, resp. orgán státní správy myslivosti, zjišťovat, a

pokud dospěje k závěru, že stávající honební společenstvo splňuje zákonné podmínky podle § 69 odst. 2, tak tuto skutečnost může deklarovat již výše zmíněným osvědčením". Správní orgány obou stupňů v době vydání svých rozhodnutí (správní orgán I. stupně dne 20. 1. 2006 a správní orgán II. stupně dne 21. 4. 2006) nemohly vyhovět návrhu stěžovatele na vydání úředního potvrzení týkajícího se zápisu Honebního společenstva Stradouň. V té době bylo totiž v rejstříku zapsáno Honební společenstvo Stradouň, se sídlem Vraclav č. 106, v němž vykonával funkci honebního starosty J. M., a to na základě konání transformační valné hromady ze dne 10. 8. 2002. Vydání potvrzení o zápisu údajného honebního společenstva stěžovatele by proto za této situace neodpovídalo stavu skutečného zápisu v rejstříku honebních společenstev. Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 18 Co 13/2007 - 265 byla posléze určeno, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň ze dne 10. 8. 2002, se sídlem ve Vraclavi č. 106, o přijetí a úpravě stanov je neplatné. Krajský soud z uvedeného dovodil, že určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady má deklaratorní charakter s účinky ex tunc, a proto nebylo nikdy způsobilé vyvolat právní účinky. Uvedená skutečnost by ale sama o sobě nemohla obstát jako důvod zamítnutí potvrzení o registraci jiného konkurenčního honebního společenstva na pozemcích, které jsou společným předmětem zájmu. Důvodem, pro který shledal krajský soud napadené správní rozhodnutí zákonným a žalobu nedůvodnou je však to, že honební společenstvo zastupované stěžovatelem nepředložilo podle výzvy k doplnění správnímu orgánu návrhy minimálních stavů zvěře. Tento požadavek se podle přechodných ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o myslivosti") totiž vztahuje i na stávající tzv. „transformovaná" honební společenstva oproti povinnosti předložit seznam a podpisy členů. Ze zápisu z valné hromady ze dne 26. 3. 2003 je přitom zjevné, že valná hromada uložila honebnímu starostovi „zpracovat příslušnou dokumentaci k honitbě a předložit orgánu státní správy na její uvedení do souladu se zákonem v termínu do 31. 3. 2003". Pokud tedy orgánu státní správy myslivosti nebyl nejpozději do 31. 12. 2002 podán návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů, jako „ostatní požadavek na tvorbu honitby" ve smyslu ustanovení § 17 a § 18 zákona o myslivosti, pak předmětná honitba zanikla ke dni 31. 3. 2003 a ve smyslu ustanovení § 25 zákona o myslivosti došlo i ke zrušení honebního společenstva. Napadené rozhodnutí krajského úřadu je proto zákonné v jeho výrokové části. Argumentace o neexistence Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary č. 46 v něm obsažená obstojí právě z důvodu nepodání návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud přes existenci rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu vůbec nepochopil obsah povinností, které jsou ukládány honebnímu společenstvu při transformaci a rozdíl mezi přeměnou honitby (§ 69 odst. 1 ve spojení s § 17 zákona o myslivosti) a vznikem nové honitby (§ 18 zákona o myslivosti). Zcela nepochopitelná a až absurdní je zejména úvaha krajského soudu o tom, že pro tvorbu honitby je třeba užít „kus" ustanovení § 18 zákona o myslivosti (návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimální a normované stavy) a „kus" nikoliv (výslovně „vlastnická struktura vznikající honitby"). Krajský soud tak zaměnil transformaci existujících honebních společenstev s uznáváním dosud neexistujících nových honiteb. V tomto případě konkrétní honitba již

existovala a nešlo o nově vznikající útvar. Ustanovení § 18 zákona o myslivosti, kde jde právě o uznání nově vznikající honitby proto nelze aplikovat na transformační problematiku, kterou je třeba posoudit se zřetelem k již existujícím honebním společenstvům a honitbám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 5 As 41/2004). Krajský soud tak nevzal v úvahu, že je rozdíl mezi ustanovením § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, které výslovně vyžaduje, aby honitba splňovala podmínky pro její tvorbu (§ 17 zákona o myslivosti) a vznikem honitby a honebního společenstva (§ 18 a § 20 zákona o myslivosti, který stanoví podmínky pro vznik nové honitby a uznání honitby). Jelikož v tomto případě honitba splňovala podmínky pro její tvorbu, a tedy i podmínky pro transformaci, rozhodnutí krajského soudu je nezákonné. Ostatně požadavek na splnění podmínek pro uznání honitby vznášel krajský úřad až v rámci soudního řízení, a navíc je jeho rozhodnutí i nepřezkoumatelné. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon o myslivosti v § 69 odst. 1, ani v jiných ustanoveních, neobsahuje bližší vymezení „požadavků na tvorbu honitby“. Žádná honitba, uznaná podle předchozích právních předpisů, však nemohla splňovat „ostatní požadavky na tvorbu honitby“. Za honitbu totiž nelze považovat jen prostý soubor honebních pozemků v určitých hranicích, ale její součástí jsou též i určité druhy zvěře, jež se v této honitbě vyskytují, i s konkrétně stanoveným rozpětím jejich početních stavů (tzv. minimální a normované stavy zvěře). To znamená, že každá osoba byla povinna podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti, jinak zanikla k 31. 3. 2003. V případě společenstevní honitby Stradouň byla pro nutnost podání návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti podstatná také skutečnost, že část hranice této honitby nebyla v terénu zřetelná, nesplňovala podmínku trvalé hranice a protínala některé honební pozemky. Povinnost podat uvedený návrh proto vyplývala i z ustanovení § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, ve znění účinném do 27. 2. 2003. Jelikož Honební společenstvo Stradouň, kterému byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, nepodalo do 31. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti, ke dni 31. 3. 2003 zanikla společenstevní honitba Stradouň a současně i Honební společenstvo Stradouň podle ustanovení § 25 zákona o myslivosti. Dalším zákonným důvodem zániku tohoto honebního společenstva je i skutečnost, že společenstvo nesplnilo v termínu do 31. 3. 2003 povinnosti uvedené v ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. že nikdy platně nepřijalo stanovy a nezvolilo své orgány. Pro rozhodnutí této korporace by tedy muselo být dosaženo 100 % shody všech jejích členů (nebyl sjednán majoritní princip), a k takové shodě nedošlo ani v případě volby výboru v roce 1992 a 1996, ale ani při transformačních valných hromadách konaných dne 10. 8. 2002 a 26. 3. 2003. Honební společenstvo Stradouň proto zaniklo i z tohoto důvodu (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 5 As 41/2004 se vztahuje ke konkrétnímu případu jiného druhu, a úvahy v něm uvedené nelze proto vytrhávat ze všech souvislostí. Orgány státní správy myslivosti proto nemohly vyhovět žádosti stěžovatele na vydání úředního potvrzení týkajícího se zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary 46, do rejstříku honebních společenstev. Krajský úřad proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom i sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu vyplývá, že Honební společenstvo Stradouň vzniklo na základě dohody ze dne 14. 11. 1992, kdy se vlastníci pozemků dohodli ve smyslu ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 270/1992 Sb., na vytvoření honebního společenstva za účelem podání návrhu na uznání honitby. Současně se dohodli i na složení honebního výboru, který byl zplnomocněn vystupovat jménem honebního společenstva. Dne 6. 1. 1993 vydal Okresní úřad v Chrudimi osvědčení o zápisu do evidence honebních společenstev s následujícími údaji: název honebního společenstva Stradouň, sídlo Stradouň, statutární zástupce V. P. Dne 19. 4. 1993 podal V. P. na Český statistický úřad žádost uvedeného honebního společenstva o přidělení identifikačního čísla, v níž bylo uvedeno sídlo honebního společenstva Vinary č. 46. Dne 1. 9. 1996 byl zvolen nový výbor Honebního společenstva Stradouň a předsedou byl zvolen J. M. Na základě této volby provedl Okresní úřad Chrudim dne 2. 9. 1996 změnu v osvědčení o registraci honebního společenstva ze dne 6. 1. 1993, kde všechny údaje zůstaly stejné, pouze došlo ke změně statutárního zástupce, kterým se stal J. M. Dne 10. 8. 2002 se konala valná hromada Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Stradouni, na které byly schváleny stanovy a starostou byl zvolen J. M. Honební společenstvo Stradouň, se sídlem ve Stradouni, zastoupené J. M., podalo na Okresní úřad v Chrudimi dne 16. 12. 2002 návrh na uvedení honitby Stradouň do souladu se zákonem o myslivosti, který s účinností ode dne 1. 7. 2002 ukládal v přechodných ustanoveních stávajícím honebním společenstvům přijmout stanovy, popř. je přizpůsobit nové právní úpravě a zvolit orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti zákona o myslivosti. Na základě tohoto návrhu zapsal orgán státní správy myslivosti do rejstříku honebních společenstev Honební společenstvo Stradouň se statutárním zástupcem J. M., se změnou sídla podle § 28 odst. 3, 4 zákona o myslivosti (Vraclav č. 106). Dne 26. 3. 2003, tedy po konání uvedené valné hromady, byla svolána stěžovatelem druhá valná hromada stejného subjektu, tj. Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary č. 46. V zápise z této valné hromady je mimo jiné uvedeno, že valná hromada ukládá honebnímu starostovi zpracovat příslušnou dokumentaci k honitbě a předložit orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti do 31. 3. 2003. Dne 31. 3. 2003 byly Městskému úřadu Vysoké Mýto, odboru životního prostředí, doručeny stanovy honebního společenstva, které byly přijaty na valné hromadě konané dne 26. 3. 2003, zápis s usnesením z této valné hromady a další písemnosti, podle nichž byl honebním starostou zvolen stěžovatel. Městský úřad Vysoké Mýto, odbor životního prostředí vydal dne 4. 4. 2003 rozhodnutí pod čj. 13903/2003/OŽP/Fen/206.1, kterým odmítl registraci Honebního společenstva Stradouň se sídlem Vinary č. 46 s odůvodněním, že dne 31. 3. 2003 obdržel žádost o registraci, ale seznam vlastníků honebních pozemků obsahuje vlastníky a pozemky, které jsou již členy Honebního společenstva Stradouň, zastoupeného honebním starostou J. M. Proti tomuto rozhodnutí podalo honební společenstvo zastoupené stěžovatelem odvolání, v němž popřelo platnost usnesení valné hromady ze dne 10. 8. 2002 a zákonný vznik Honebního společenstva Stradouň, sídlo Stradouň. Odvolací správní orgán napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí s tím, že správní orgán I. stupně nevycházel při vydání rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a

předestřel mu postup spočívající v užití analogie § 20 odst. 1 zákona o myslivosti. Rozhodnutím Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru životního prostředí ze dne 15. 8. 2003, č. j. 18542/2003/OŽP/Fen/206.1, byla podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti odmítnuta registrace Honebního společenstva Stradouň, sídlo Vinary č. 46. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí ze dne 20. října 2003, č. j. OŽP/16741/03/Tp bylo odvolání Honebního společenstva Stradouň, sídlo Vinary č. 46, zamítnuto a potvrzeno napadeném rozhodnutí ze dne 15. 8. 2003 s odůvodněním, že dotčené honební společenstvo nepředložilo v pětidenní lhůtě požadované podklady - aktuální seznam členů honebního společenstva ke dni konání valné hromady dne 26. 3. 2003 v Radhošti a dále s tím, že navrhovaná honitba nedosahuje stanovené výměry 500 ha ve smyslu § 17 odst. 7 zákona o myslivosti. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 - 51 byla zrušena obě rozhodnutí správních orgánů a věc byla vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že odvolací správní orgán, ani správní orgán I. stupně nejsou podle zákona o myslivosti legitimováni k vedení řízení o registraci stávajícího dotčeného honebního společenstva ve smyslu § 20 zákona o myslivosti, ale jsou pouze oprávněny požadovat po dotčeném honebním společenstvu doklady uvedené v § 69 zákona o myslivosti a ověřovat skutečnosti, zda honitba dosahovala ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Jestliže dotčené honební společenstvo tvrdí, že honitba ke dni 31. 3. 2003 dosahovala 500 ha, avšak prokázání takového tvrzení je spojeno s obtížemi vyplývajícími mimo jiné z toho, že údajně registrací podle zákona o myslivosti vzniklo jiné honební společenstvo, v němž jsou zahrnuty shodné honební pozemky, je na místě, aby odvolací správní orgán nenechal celou tíhu dokazování jen na účastníkovi řízní. Další postup odvolacího správního orgánu pak bude odviset i od toho, zda orgány a stanovy dotčeného honebního společenstva byly v rozhodné době v souladu se zákonem a zda byla splněna podmínka minimální výměry honitby. Pokud tyto podmínky nebyly k 31. 3. 2003 splněny, pak honební společenstvo zaniklo přímo ze zákona a je na místě provedení likvidace. Zjistí-li odvolací správní orgán, že zákonné podmínky byly v rozhodné době splněny, nebude vydávat žádné rozhodnutí konstitutivní povahy, neboť k němu není zákonného podkladu a zjištěné skutečnosti může pouze deklarovat. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 - 45 pak byla Městskému úřadu Vysoké Mýto uložena povinnost vydat ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku rozhodnutí o zamítnutí návrhu stěžovatele ze dne 31. května 2005 na vydání úředního potvrzení týkajícího se zápisu Honebního společenstva Stradouň se sídlem Vinary č. 46 do rejstříku honebních společenstev. V tomto rozsudku krajský soud vyslovil právní názor, že „činnost orgánu státní správy myslivosti při vydávání úředního potvrzení (tzn. osvědčení) o zápisu do rejstříku honebních společenstev podle § 28 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění, spočívá buď ve formě vydání zmíněného osvědčení, nebo ve formě vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na jeho vydání. Volba jedné z těchto forem činnosti náleží do pravomoci správního orgánu v rámci výkonu státní moci v oblasti státní správy zemědělství na úseku myslivosti. Proto jestliže orgán státní správy myslivosti nezvolil formu činnosti spočívající ve vydání uvedeného osvědčení, ale odmítl jej vydat, lze se domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) jen vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu (či žádosti) na vydání osvědčení (§ 28 odst. 2 zákona o myslivosti)“. Poté byla vydána napadená správní rozhodnutí, která jsou předmětem soudního přezkumu.

Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že Okresní soud v Chrudimi rozsudkem ze dne 4. 11. 2004, č. j. 6 C 236/2002 - 164 zamítl žalobu stěžovatele, kterou se domáhal určení, že rozhodnutí Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vraclavi, jímž bylo rozhodováno o přeměně tohoto honebního společenstva podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti o přijetí nebo změně stanov a o volbě jeho orgánů, jsou neplatná. Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích k odvolání stěžovatele rozsudkem ze dne 28. 2. 2005, č. j. 18 Co 6/2005 - 185 potvrdil uvedený rozsudek okresního soudu. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen k dovolání stěžovatele rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2006, č. j. 28 Cdo 1579/2005 - 203, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 18 Co 13/2007 - 265, který nabyl právní moci dne 26. 6. 2007, byl změněn rozsudek Okresního soudu v Chrudimi ze dne 4. 11. 2004, č. j. 6 C 236/2002 - 164 tak, že se určuje, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň se sídlem ve Vraclavi na adrese J. M. ze dne 10. 8. 2002 o přijetí nebo úpravě stanov a o volbě jeho orgánů, jsou neplatná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížním bodem, v němž je stěžovatelem namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského úřadu s tím, že krajský soud z této vady řízení nevyvodil žádné závěry.

Stěžovatel již v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí s poukazem na jeho znění: „Odvolací orgán po přezkoumání dotčeného rozhodnutí a všech dostupných podkladů dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně vydal přezkoumávané rozhodnutí v souladu se správním řádem a zákonem o myslivosti. V odůvodnění rozhodnutí rozsáhle uvedl, co jej k vydání rozhodnutí vedlo, uvedl důkazy a skutečnosti ze kterých vycházel, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů. Krajský úřad je toho názoru, že MěÚ Vysoké Mýto správně vyhodnotil podklady k rozhodnutí a svůj postup v této věci řádně a podrobně odůvodnil. MěÚ Vysoké Mýto vydal napadené rozhodnutí vázán povinností, stanovenou mu krajským soudem v části I. rozsudku č. j. 52 Ca 62/25 ze dne 20. 12. 2005“, které jednoznačně svědčí o tom, že krajský úřad se vůbec nezabýval věcnou argumentací a že z odůvodnění není patrno, z jakých důkazů vycházel, jaké jsou jeho úvahy, ani to jaká učinil zjištění. Stěžovatel v žalobě vznesl výhradu i vůči správnímu rozhodnutí I. stupně, které podle jeho názoru není lepší (v první části odůvodnění je „blokem“ přeneseno vyjádření správního orgánu k žalobě o své nečinnosti, v druhé části je pak citován uvedený správní rozsudek, a není tedy patrné, na základě čeho bylo vlastně rozhodnuto; toto rozhodnutí v podstatě jen obsahuje účelovou citaci ze soudních rozhodnutí nebo právních předpisů). Správní rozhodnutí I. stupně v důsledku uvedených vad vůbec nevzalo v úvahu, že honitba splňovala k rozhodnému datu náležitosti podle zákona, že honební společenstvo proto nebylo povinno uvádět honitbu do souladu se zákonem, a jedinou jeho povinností byla změna stanov a volba orgánů. Z toho stěžovatel dovodil, že honební společenstvo nezaniklo ze zákona, byly splněny podmínky pro jeho transformaci a správní orgán I. stupně byl povinen zapsat honební společenstvo do příslušného rejstříku.

Krajský soud v napadeném rozsudku nijak nereagoval na tyto námitky stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí a žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud při posuzování opodstatněnosti stížní námitky o nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí pak nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Uvedené judikatuře, ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy, předcházela judikatura Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)“.

V dané věci není z napadeného rozsudku vůbec patrno, zda je opodstatněná či neopodstatněná a z jakých důvodů, stěžejní a zásadní žalobní námitka, na níž je postaven základ žaloby, a to, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že honitba splňovala k rozhodnému datu náležitosti podle zákona. Základ této vady řízení (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) tkví v tom, že se krajský soud uvedenou námitkou vůbec nezabýval. Jelikož z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč uvedenou žalobní námitku považuje za nedůvodnou, již z tohoto důvodu je nutno uvedený rozsudek zrušit.

Napadený rozsudek krajského soudu je však nepřezkoumatelný i z jiného důvodu. Opravné prostředky a žaloba stěžovatele mohly směřovat jen do skutkového a právního závěru, který byl důvodem pro vydání správních rozhodnutí obou stupňů, jimiž byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva ve Stradouni, se sídlem ve Vintrech č. 46, do rejstříku honebních společenstev.

V tomto případě krajský soud dovodil (po určení neplatnosti valné hromady Honebního společenstva Stradouň ze dne 10. 8. 2002, se sídlem ve Vraclavi rozsudkem Kraského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 18 Co 13/2007 - 265, s účinky ex tunc), že důvodem, pro který shledal napadené rozhodnutí krajského úřadu zákonným, byla skutečnost, že honební společenstvo zastupované stěžovatelem nepředložilo podle výzvy k doplnění orgánu státní správy myslivosti návrhy minimálních stavů zvěře, ačkoliv tento požadavek se podle přechodných ustanovení zákona o myslivosti vztahuje i na stávající tzv. „transformovaná“ honební společenstva. Pokud tedy orgánu státní správy myslivosti nebyl nejpozději do 31. 12. 2002 podán návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů, došlo ke zrušení honebního společenstva. Napadené rozhodnutí krajského úřadu proto shledal krajský soud zákonným v jeho výrokové části, protože argumentace o neexistenci Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary č. 46 obsažená ve výroku obstojí právě z důvodu nepodání návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů.

Krajský soud však tímto postupem posoudil věc po skutkové a právní stránce jinak než orgány státní správy myslivosti, a.dopustil se proto pochybení, neboť žalobu zamítl z jiného skutkového a právního důvodů (nepodání návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů), než pro které bylo rozhodnutí krajského úřadu podrobeno soudnímu přezkumu a jež se nepodáním návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů nezabývalo.

Obdobnou problematiku již řešil Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99, v němž zaujal názor, že změna právního názoru soudu v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je nevyhnutelně důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, jestliže soud dospěje k závěru, že správní rozhodnutí posoudilo věc nesprávně a nejde přitom o případ, kdy účastník, ačkoli zákon porušen byl, na svých právech nebyl nijak dotčen. Pokud však soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení věci správním rozhodnutím, sám právně i skutkově „vykročil“ jiným směrem a předejmul stanovisko, jež by v prvém sledu měl zaujmout správní orgán, pak takovým postupem soud účastníkům zcela uzavřel cestu k tomu, aby mohli předložit důkazy, které z dosavadního pohledu se neukazovaly jako relevantní, byť důkazní břemeno zde může být na straně účastníka, a navíc je takovým soudním rozhodnutím věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti.

Obdobně rozhodoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, který dovodil, že „pokud soud dospěje k závěru, že správní orgán posoudil věc nesprávně a nejde přitom o případ, kdy - ačkoli byl porušen zákon - účastník na svých právech nikterak dotčen nebyl, je nevyhnutelné rozhodnutí správního orgánu zrušit. Soud, který dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení právní otázky správním

rozhodnutím, sám právně i skutkově posoudil věc zcela jiným směrem na místě správního orgánu. Zamítl-li soud v této situaci žalobu, je takové rozhodnutí zatíženo vadami, pro které je Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zruší“.

Krajský soud s ohledem na uvedenou judikaturu proto svým rozhodnutím stěžovateli zcela uzavřel cestu k tomu, aby mohl předložit důkazy, které se z dosavadního pohledu nemusely jevit jako relevantní. Takovým soudním rozhodnutím byla předmětná věc o důsledcích pozdějšího určení neplatnosti valné hromady ze dne 10. 8. 2002 soudem a nepodání návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti. Pokud tedy v řízení o žalobě krajský soud dospěl k tomu, že skutkový a právní závěr správních orgánů plně neobstojí, ale obstojí argumentace o neexistenci Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary č. 46 obsažená ve výroku rozhodnutí krajského úřadu z důvodu nepodání návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů, kterou se správní orgány nezabývaly, a účastníci k tomu nemohli předložit důkazy, bylo na místě toto správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud má za to, že jsou opodstatněné i stížní námitky, v nichž stěžovatel vytýká krajskému soudu, že přes existenci rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu dostatečně nerozlišil obsah povinností, jež jsou ukládány honebnímu společenstvu při transformaci, a rozdíl mezi přeměnou honitby (§ 69 odst. 1 ve spojení s § 17 zákona o myslivosti) a vznikem nové honitby (§ 18 zákona o myslivosti). Nepochopitelná je pak zejména úvaha krajského soudu, že pro tvorbu honitby je třeba užít „kus“ ustanovení § 18 zákona o myslivosti (návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimální a normované stavy) a „kus“ nikoliv (výslovně „vlastnická struktura vznikající honitby“).

Nejvyšší správní soud vychází při rozhodování o této námitce z toho, že rozsudkem krajského soudu byla přezkoumána obě správní rozhodnutí (rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 4. 2006, č. j. 18335/06/OŽPZ/Ja, a rozhodnutí Městského úřadu ve Vysokém Mýtě, odboru životního prostředí ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3048/2005/2006/OŽP/Sou/206), jimiž byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva ve Stradouni, se sídlem ve Vintrech č. 46, do rejstříku honebních společenstev. Obě správní rozhodnutí mají vycházet z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 - 51, a z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 - 45. Krajský soud v prvém z uvedených rozsudků vyslovil právní názor, že „orgány státní správy myslivosti nejsou zákonem o myslivosti legitimovány k vedení řízení o registraci honebního společenstva ve smyslu § 20 citovaného zákona, pokud se jedná o honební společenstvo vzniklé podle dosavadních právních předpisů. Jsou pouze oprávněny požadovat po honebním společenstvu doklady uvedené v § 69 odst. 2 tohoto zákona a ověřovat skutečnost, zda honitba dosahovala v souladu s § 69 odst. 1 citovaného zákona ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 hektarů. Zjisti-li přitom, že podmínky podle § 69 odst. 2 citovaného zákona byly v rozhodné době splněny, nevydávají rozhodnutí konstitutivní povahy, ale zjištěné skutečnosti mohou pouze deklarovat“. Krajský soud současně dovodil, že z výše uvedeného právního názoru však ještě vůbec nevyplývá, že

žádost stěžovatele na provedení zápisu v rejstříku honebních společenstev a na vydání osvědčení, byla oprávněná. Pokud tedy předmětné honební společenstvo existuje, a tuto skutečnost je povinen orgán státní správy myslivosti zjišťovat, a pokud splňuje zákonné podmínky podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, pak tuto skutečnost může deklarovat správní orgán již výše zmíněným osvědčením. Pokud však správní orgán dospěje k závěru, že podmínky pro vydání osvědčení splněny nebyly, nestačí již pouze pouhá deklarace takto zjištěné skutečnosti, tj. osvědčení ve formě úředního potvrzení, ale orgán státní správy myslivosti je povinen vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti na vydání takového osvědčení. Krajský soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 – 45, pak vyslovil právní názor, že „činnost orgánu státní správy myslivosti při vydávání úředního potvrzení (tzn. osvědčení) o zápisu do rejstříku honebních společenstev podle § 28 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění, spočívá buď ve formě vydání zmíněného osvědčení, nebo ve formě vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na jeho vydání. Volba jedné z těchto forem činnosti náleží do pravomoci správního orgánu v rámci výkonu státní moci v oblasti státní správy zemědělství na úseku myslivosti. Proto jestliže orgán státní správy myslivosti nezvolil formu činnosti spočívající ve vydání uvedeného osvědčení, ale odmítl jej vydat, lze se domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) jen vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu (či žádosti) na vydání osvědčení (§ 28 odst. 2 zákona o myslivosti). Oba účastnící řízení budou mít velký prostor daný právní úpravou správního řízení, v němž orgán státní správy myslivosti vydá rozhodnutí o návrhu V. P.

Podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti zůstávají honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003. Podle odst. 2 citovaného ustanovení právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že stávající honební společenstva, tj. honební společenstva vzniklá přede dnem účinnosti zákona o myslivosti (vzniklá podle zák. č. 23/1962 Sb., ve znění pozdějších předpisů) nezanikají, nýbrž zůstávají zachována a nejedná-li se o obory nebo samostatné bažantnice, pak musí splňovat podmínku minimální výměry honitby 500 ha. Právní povaha honebního společenstva se řídí zákonem o myslivosti ode dne jeho účinnosti, přičemž právní povahou je nutno rozumět existenci, změnu a zánik stávajících honebních společenstev. Stávajícímu honebnímu společenstvu je uložena povinnost přijmout stanovy, popř. je přizpůsobit zákonu o myslivosti do 31. března 2003, jinak přímo ze zákona, bez dalšího zanikají. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá povinnost honebního společenstva uvést do souladu své orgány a rovněž nezbytnost

dodržení základní výměry honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z tohoto ustanovení dovodit nelze. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, www.nssou.cz, vyslovil, že „řízení podle § 69 zákona o myslivosti (přechodné ustanovení) si zjevně klade za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 6 As 61/2006 - 123, www.nssoud.cz, zaujal názor, že „pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány. Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlédnout a promítnout ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu). Tuto formu činnosti orgánu státní správy myslivosti nemůže nahrazovat soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v rámci zkoumání podmínky řízení týkající se procesní způsobilosti zmíněného honebního společenstva jako žalobce“.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 - 51, jež vyslovil právní názor k aplikaci ustanovení § 69 odst. 1, 2 zákona o myslivosti a transformaci honebních společenstev, je konzistentní s ostatní judikaturou Nejvyššího správního soudu, která činí rozdíl mezi přeměnou honitby a vznikem nové honitby. V uvedeném směru zůstaly dlužny své povinnosti nejen správní orgán I. stupně, ale zejména krajský úřad a především krajský soud, který se nevypořádal nejen s argumentací stěžovatele, jež v replice ohledně vyjádření orgánu státní správy myslivosti k žalobě, která byla podána u soudu dne 12. 10. 2005, věcně polemizoval s obsahem tohoto vyjádření (nikdo ho dosud nezbavil funkce statutárního zástupce honebního společenstva, valná hromada Honebního společenstva Stradouň se konala dne 10. 8. 2002 nikoliv jako transformační, ale jako ustanovující, teprve až dne 26. 3. 2003 jím byla řádně svolána transformační valná hromada Honebního společenstva Stradouň, honitba tohoto honebního společenstva splňovala všechny podmínky, a proto ji nebylo nutné uvádět do souladu se zákonem o myslivosti, pokud pak žaloval neplatnost valné hromady konané dne 10. 8. 2002, nevěděl v tuto dobu, o jakou valnou hromadu se jednalo, a z tohoto důvodu proto mluvil o přeměně zmíněného honebního společenstva dle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, je podána i stížnost u Nejvyššího soudu, J. M. a výbor zvolený dne 10. 8. 2002 nemohou zastupovat původní Honební společenstvo Stradouň, protože svolali ustavující valnou hromadu, kterou při existenci honebního společenstva není možno svolávat, orgán státní správy myslivosti

proto v minulosti zaregistroval nové Honební společenstvo Stradouň, protože je bral jako nově založené a skutečnost, že je předsedou honebního společenstva, lze zjistit ze spisu bývalého Okresního úřadu Chrudim, podle kterého byl tímto předsedou zvolen v roce 1992), ale ani s transformační problematikou. Stranou potřebné pozornosti krajského soudu zůstala rovněž skutečnost, že obě správní rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3048/2005/2006/OŽP/Sou/206 a rozhodnutí ze dne 21. 4. 2006, č. j. 18335/06/OŽPZ/Ja), jejichž zákonnost byla přezkoumána napadeným rozsudkem krajského soudu ze dne 7. 8. 2007, byla vydána za stavu, kdy zde ještě nebylo rozhodnutí soudu, jímž by bylo určeno, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň se sídlem ve Vraclavi ze dne 10. 8. 2002 je neplatné. Správní orgány se proto uvedenou skutečností nezabývaly, a ani zabývat nemohly. K vydání rozhodnutí soudu došlo až dne 16. 5 2007, které nabylo právní moci dne 26. 6. 2007 (stěžovatel však upozorňoval již dříve na probíhající řízení o dovolání u Nejvyššího soudu v replice podané dne 12. 10. 2005). Krajský soud v napadeném rozsudku pouze konstatoval, že „ ... uvedená skutečnost by ale sama o sobě nemohla obstát jako důvod zamítnutí potvrzení o registraci jiného konkurenčního honebního společenstva na pozemcích, které jsou společným předmětem zájmu, a že k datu vyhlášení rozsudku nepovažuje J. M. za zúčastněnou osobu, neboť ...“ Honební společenstvo Stradouň, jehož byl honebním starostou, zaniklo v důsledku neplatnosti rozhodnutí transformační valné hromady. Krajský soud však náležitě nevyhodnotil důsledky uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007 a jím tvrzený zánik Honebního společenstva Stradouň, kde byl honebním starostou J. M., pro věc samou, ačkoliv v této věci jde o spor mezi konkurenčními honebními společenstvy, které mají společné základy. Namísto toho dovodil, že uvedená skutečnost by sama o sobě nemohla obstát jako důvod zamítnutí potvrzení o registraci jiného konkurenčního honebního společenstva na pozemcích, které jsou společným předmětem zájmu, aniž by své úvahy blíže vysvětlil.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval žalobními námitkami stěžovatele, především řádně přezkoumal a posoudil rozhodnutí krajského úřadu z hlediska klíčové argumentace uvedené v žalobě (honitba splňovala k rozhodnému datu náležitosti podle zákona, honební společenství proto nebylo povinno uvádět honitbu do souladu se zákonem, a jedinou jeho povinností tudíž byla změna stanov a volba orgánů; honební společenství proto nezaniklo ze zákona, byly splněny podmínky pro jeho transformaci a správní orgán I. stupně byl povinen zapsat honební společenství do příslušného rejstříku), zabýval se v mezích žalobních bodů hmotněprávní podstatou věci a již vyloženými rozdíly mezi transformací honitby a vznikem nové honitby, přidržoval se přitom již zmíněných rozsudků Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 - 51 a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 - 45 a právních názorů v nich uvedených, včetně judikátů Nejvyššího správního soudu k transformační problematice, zabýval se určením neplatnosti rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň se sídlem ve Vraclavi ze dne 10. 8. 2002 rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 18 Co 13/2007 - 265, vyhodnotil důsledky tohoto rozhodnutí pro věc samou, při

hodnocení přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu se přidržoval již uvedených principů vyplývajících z ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, vycházel ze závěrů vyslovených v tomto rozsudku a posléze vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu (z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, musí z něj být i patrno, v případě nesouhlasu s argumenty účastníků, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci tohoto účastníka řízení a proč jeho žalobní námitky, případně skutkový a právní závěr z něj vyplývající, považuje za nedůvodné).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu